Nr. 39

30 september 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Een beste klant

Op een morgen kwam een heer met veel drukte een café binnen en keek onderzoekend om zich heen. De eigenaar schoot haastig op hem toe en vroeg vriendelijk: „Waarmee kan ik u van dienst zijn?"

„Kan ik hier opbellen?"

„Natuurlijk, meneer, ga uw gang. Daar in die cel is de telefoon."

„Is de cel geluiddicht? Ik wil namelijk niet dat anderen kunnen horen wat ik zeg."

„Zeker, meneer. U kunt zo hard spreken als u wilt. Niemand kan u verstaan."

De heer bleef ongeveer een uur in de cel en iedereen dacht minstens dat hij in slaap gevallen was. Eindelijk kwam hij er met een verhit gezicht uit. Hij liep naar de eigenaar en vroeg om schrijfpapier en een adresboek. Even later bracht een kelner hem het gevraagde. De heer ging aan een tafeltje zitten en bracht twee uur door met het schrijven van brieven. Eindelijk vouwde hij de laatste dicht en gooide daarbij een kop koffie van een andere gast omver.

„Wilt u niets drinken?" vroeg de waard, toen hij de schrijfbenodigdheden kwam ophalen.

„Tja," zei de ander nadenkend, „tja. . . breng me maar. . . eh. . . een glas water."

„Water?"

„Ja, water. Dat vind ik een van de lekkerste dranken. Er gaat niets boven een koel glas water."

De man dronk twee glazen water leeg en riep toen de eigenaar. „Hebt u hier geen kranten en tijdschriften?"

„Natuurlijk, meneer," zei de eigenaar en even later legde hij een grote stapel op het tafeltje. De gast begon aandachtig te lezen; eerst las hij het nieuws, daarna de verhalen, de korte berichten, wenken en raadgevingen en tenslotte loste hij alle kruiswoordpuzzels op. Toen hij daarmee klaar was, wenkte hij de eigenaar.

„En, meneer, wat zal het zijn?"

„Hebt u hier geen stadsbladen?"

„Ze worden over een kwartiertje gebracht."

De gast stond op. „Goed. Dan ga ik intussen even naar huis om een kop koffie te drinken. Ik kom zo terug. . ."

Sterke Stans

De helikopter „manusje van alles”

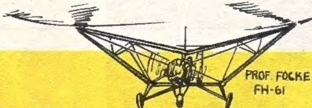

Een voorloper van de helikopter is de autogiro, een uitvinding van Juan de la Cierva. Bij de autogiro zorgt een motor in de neus voor de horizontale vlucht. De rotor draait door de luchtweerstand. Hij kan niet stilhangen of verticaal starten en landen.

De helikopter kan dit wel, doordat de beweegbare rotor aangedreven wordt door de motor.

1937. De FA-61, een der eerste bruikbare helikopters, uitgerust met twee rotoren.

Een combinatie van vliegtuig en autogiro. Het toestel kan daardoor zeer langzaam vliegen en steil starten en landen.

In en na de oorlog kwam de grote ontwikkeling. Van de R-4 zijn er ruim honderd in de oorlog gebouwd.

In 1952 maakte de eerste bruikbare passagiers-helikopter, de Bristol 173 met twee motoren, zijn eerste vlucht.

Een S-58 op duikbootjacht.

In 1953 tijdens de watersnood in Zeeland hebben helikopters veel mensenlevens gered.

Deze S-62 is op het land en in het water te gebruiken. Door het gebruik van straalmotoren kunnen de huidige helikopters meer vervoeren en sneller vliegen.

Als verkenningsmachine, voor zieken- en troepenvervoer zijn de hefschroevers geknipt.

Enige onderdelen:
Rotor (draaiende vleugel): deze is verstelbaar, waardoor in alle richtingen opgevlogen kan worden.

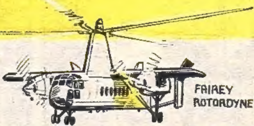
De grootste helikopter ter wereld, de Russische Mil Mi-6, met een rotordoorsnede van 38 meter.

Een vliegende hijskraan. Achter de piloot zit de kraandrijver in zijn glazen hokje. Dit toestel is gebouwd voor het vervoer van zware vrachten.

Een Vertol-44 voor passagiersvervoer, voor het vervoer van vracht en post, controle van pijpleidingen en verkeer, bespuiten van planten en akkers.

De Engelse Rotordyne start en landt als een helikopter. Tijdens de normale vlucht nemen de twee motoren en de vaste vleugel de taak van de hefschroef over. Voordeel: geen startbaan nodig en sneller vliegen; nadeel: groter gewicht.

Mijn vader is geen struikrover

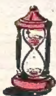

TANTE HARRIET EN CHARLOTTE DEDEN HUN BEST DE KIST TE VINDEN, MAAR HET LUKTE HUN NIET. EEN PAAR DAGEN LATER BEGAVEN ZE ZICH NAAR SIR PERCY. AMY WACHTTE INTUSSEN MET SPANNING OP BERICHT VAN HAAR VADER, MAAR ER KWAM NIETS.

TOEN TANTE HARRIET VERSLAG UITBRACHT, KEEK SIR PERCY HAAR MINACHTEND LACHEND AAN.

WE HEBBEN OVERAL GEZOCHT, MAAR GEEN SPOOR VAN DIE KIST GEVONDEN.

ALS U DIE BELONING WILT KRIJGEN, MOET U BETER ZOEKEN, MEVROUW.

MAAR SIR PERCY LACHTE NIET MEER, TOEN DE BEZOEKSTERS VERTROKKEN.

SIR PERCY LIEP DE BIBLIOTHEEK BINNEN, DRUKTE OP EEN GEHEIME KNOP...

UIT EEN DONKERE KAST TRAD...

IEMAND DE KAMER BINNEN, DIE SPREKEND OP AMY'S VADER LEEK.

SIR PERCY LACHTE EENS EN HAALDE IETS UIT ZIJN ZAK.

DWARS DOOR DE WOESTIJN

JILL LIEP ROOD AAN VAN KWAADHEID, MAAR DAAR KWAM GROOTVADER AL NAAR BUITEN MET EEN DRUK GEBARENDE HANDELAAR.
HET OMLIGGENDE LAND HEB IK AL OPGEKOCHT EN IK WIL DE JACARANDABOERDERIJ ERBIJ HEBBEN. GEBRUIK JE VERSTAND, MAN, JE REDT HET TOCH NOOIT.
IK VERKOOP MIJN BEDRIJF NIET, MENEER DROSSMAN; IK BEN HIER GEBOREN EN GETOGEN EN STRAKS IS ALLES VOOR MIJN KLEINKINDEREN.

IK VERKNOEI MIJN TIJD NIET LANGER.
GOED ZO, GROOTVADER.
IK WIST WEL, DAT U DE BOERDERIJ NIET ZOU VERKOPEN.

TOT MORGENOCHTEND KUN JE ME BEREIKEN OP MIJN KANTOOR IN COPPERVILLE; DENK ER MAAR EENS OVER NA...

TOEN DROSSMAN WEG WAS, VIEL GROOTVADER UITGEPUT EN TERNEERGESLAGEN IN EEN STOEL NEER. JILL HAD MET HEM TE DOEN.
KOP OP, GROOTVADER; DIE NARE MAN OOK. KAN IK U HELPEN?

GROOTVADER TROK JILL NAAR ZICH TOE.
JE BENT EEN HELE STEUN VOOR ME, KINDLIEF.
IK BEN BLIJ DAT U DE BOERDERIJ NIET WILT VERKOPEN, GROOTVADER. VAN DIE DROSSMAN ZIJN WE NU AF.

GROOTVADERS STEM KLONK PLOTSELING SCHERP.
NEE, WE ZIJN NOG LANG NIET VAN HEM AF. KAN ALAN ONS HOREN?
HIJ ZAL WEL OP ZOEK ZIJN NAAR IETS EETBAARS. ZAL IK HEM ROEPEN?

JILL PROBEERDE OPGEWEKT TE KIJKEN, MAAR ZE VOELDE ZICH ANGSTIG EN BEZORGD.
LAAT ALAN MAAR, HIJ IS NOG TE JONG. IK WIL JOU IETS VERTELLEN. KOM, DAN LOPEN WE NAAR DE MOLEN.
WAT DOET U GEHEIMZINNIG, GROOTVADER.

IK MOET JE IETS OVER DE BOERDERIJ VERTELLEN, JILL, MAAR BELOOF ME DAT JE ER MET NIEMAND OVER PRAAT. IEDEREEN WEET DAT HET EEN MOEILIJKE TIJD VOOR ONS IS, MAAR NIEMAND WEET PRECIES HÓÉ MOEILIJK.

DROSSMAN HAD GELIJK. IK HEB BIJNA GEEN GRAS EN WATER MEER VOOR HET VEE; VOER KOPEN KAN IK NIET, HET ZIET ER WANHOPIG UIT VOOR ONS ALLEMAAL.

MAAR, GROOTVADER, WE KUNNEN DE BOERDERIJ WAAR WE THUISHOREN TOCH NIET VERKOPEN...
IK ZIE NOG ÉÉN REDMIDDEL. MISSCHIEN KAN IK EEN KOPPEL VEE VOOR EEN GOEDE PRIJS VERKOPEN AAN EEN ZEKERE FREDERICKS UIT HET NOORDEN. IK VERWACHT VANDAAG ANTWOORD VAN HEM.

INTUSSEN BRACHT HURRYUP, EEN NEGERJONGEN, DE POST UIT HET DORP NAAR DE BOERDERIJ. HURRYUP HEETTE EIGENLIJK NUNGURRA, MAAR SINDS HIJ ALS KLEINE JONGEN BIJ GROOTVADER IN DIENST WAS GEKOMEN, NOEMDE IEDEREEN HEM HURRYUP, OMDAT HIJ NOOIT HAAST HAD.

HURRYUP GAF ZIJN PAARD DE SPOREN TOEN HIJ ZIJN BAAS OP HET ERF ZAG STAAN MET JILL.
MENEER COOLBY, IKKE BRIEF HEBBEN!

HET WAS OF HURRYUP DE SPANNING VOELDE DIE RONDOM DE BRIEF HING.
VAN FREDERICKS.
IK HOOP DAT HET GOED NIEUWS IS.
MIJ DAT OOK HOPEN...

TOEN...
HIJ KOOPT HET VEE, WE ZIJN GERED!
O, GROOTVADER, WAT HEERLIJK!
JOEPIEE!
AL WIST HURRYUP NAUWELIJKS WAAR HET OM GING, HIJ DEELDE TOCH OP ZIJN MANIER IN DE VREUGDE.

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

De schat van de zeerovers

15

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Hij wil het kasteel huren, maar heeft nog één wens: er moest eigenlijk een spook in huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt. Stomverbaasd horen beiden even later een geluid, dat op harpmuziek lijkt. De vakantiereis begint. Onderweg maken ze kennis met ene juffrouw Potts. Op het eiland ontmoeten ze de ouders van Paul. De volgende dag worden ze door een man, Clarence Brown, die ze op hun reis al meer gezien hebben, gewaarschuwd voor juffrouw Potts; hij beschuldigt haar van smokkelarij. In het pension van juffrouw Potts vinden de kinderen een geheimzinnig briefje. Even later waarschuwt juffrouw Potts hen voor Brown. Met zijn vieren gaan ze aan een oude vrouw vragen of zij iets weet over een schat, die vroeger op het eiland begraven zou zijn. Deze ontkent dit en beweert ook de naam „Gouden Liefde", die op het briefje stond, niet thuis te kunnen brengen. Vanuit een watervliegtuig, waarmee ze een tochtje maken, zien ze iets in zee, dat op een scheepswrak lijkt. Later op de dag gaan ze op onderzoek uit. Er blijken twee wrakken te zijn. Plotseling is Jane spoorloos verdwenen.*

„Goedemorgen, meneer, mevrouw... ik bedoel goedemiddag," zei Jim hijgend. „Z-zouden we Reus kunnen meenemen?"

Paul voegde zich bij hem. „Ja, ziet u. We zijn aan het spoorzoeken," legde hij uit. „Ik heb hier een paar schoenen van Jane en we moeten haar op de een of andere manier zien te vinden."

Het klonk heel aannemelijk.

„Maar jullie blijven toch wel even een glaasje limonade drinken zeker?" vroeg mevrouw Tumbrill vriendelijk.

„Nee, dank u wel," antwoordde Gappy, van de ene voet op de andere wippend. „We gaan liever door als u het niet erg vindt."

„Reus! Reus! Kom niet hier!" riep meneer Brooker en de grote hond kwam

onmiddellijk het huis uitrennen en sprong luid blaffend op de kinderen af.

Paul wenste het gezelschap nog een gezellige middag, waarna ze meteen vertrokken. Alleen Jim bleef even staan. Hij staarde afwezig naar een hoek van de veranda en dacht na. Hij had net juffrouw Potts uit haar kamer zien komen. Juffrouw Potts in een blouse en een lange broek.

Terwijl hij zich bij de anderen voegde, vroeg hij zich af of hij vanaf het rotseilandje een man op het strand gezien had of dat het misschien juffrouw Potts in een lange broek geweest kon zijn. Maar hij zette dat idee onmiddellijk weer uit zijn hoofd. Als Jane op de een of andere manier naar mevrouw Tumbrills pension gebracht was, zouden Pauls vader en moeder het in ieder geval gezien hebben. Tenzij. . . tenzij Jane gedwongen was te zeggen, dat het een spelletje was. . . Maar het wás helemaal geen spelletje. Integendeel. Jim voelde zich plotseling onbehaaglijk koud ondanks zijn trui en ondanks de brandende zon. . .

Nog geen tien minuten later waren ze weer op het strand achter meneer Brookers huis.

„Vooruit! Ga Jane niet zoeken," zei Paul, terwijl hij Janes schoenen onder Reus verbaasde neus hield.

„Ga haar niet zoeken!" drong Gappy aan, Janes jurk ophoudend.

Reus keek niet-begrijpend van Paul naar Gappy. Zo iets was gloednieuw voor hem.

„O, sukkel, die je bent!" riep Gappy stampvoetend uit en Reus liet beschaamd zijn kop hangen. Hij snuffelde eens aan de schoenen en de jurk en begon de voetafdrukken te onderzoeken. Even bleef hij doodstil staan en staarde voor zich uit. Toen liet hij plotseling een dreigend gegrom horen, zwiepte zijn staart heen en weer en rende het strand op.

„Kun je het bijbenen?" vroeg Paul een paar minuten later aan Gappy, terwijl ze met hun drietjes achter de hond aan sjokten.

„Natuurlijk," antwoordde Gappy kortaf.

Maar toch was ze een flink eind achterop geraakt, toen Reus plotseling met een ruk bleef stilstaan voor een klein beekje. Grommend en snuffelend liep hij heen en weer langs de oever.

De kinderen ploften hijgend neer om even uit te rusten.

„In ieder geval kan ze onmogelijk ver weg zijn," zei Paul, het zweet van zijn voorhoofd vegend. „Het eiland is maar klein. . ."

Jim bleef een ogenblik zwijgend voor zich uit staren. „Ik. . . Jongens," fluisterde hij toen, „volgens mij wordt Jane door iemand gevangen gehouden. Ik was eigenlijk niet van plan het te vertellen, omdat ik bang was dat jullie je onnodig zorgen zouden maken. Maar ik geloof dat ik weet wat er gebeurd is."

Paul en Gappy keken hem met grote ogen aan. „Volgens mij is Jane ontvoerd. Om haar geld!" zei hij ernstig.

„Maar ze heeft helemaal geen geld," antwoordde Gappy. „Gisteravond zei ze nog tegen me, dat ze bijna door haar zakgeld heen was. . ."

„Luister," zei Jim. „Je weet hoe we haar geplaagd hebben met die meneer Hagenbach. . ."

„Wat heeft die er nu mee te maken?" onderbrak Paul hem.

„Wacht eens. Ik begrijp wat je bedoelt, Jim!" riep Gappy uit. „We hebben het verscheidene keren gehad over Janes schatrijke pleegvader, die kapitalen besteedde aan het kasteel. . . Ja, als je het zo bekijkt, klonk het voor een buitenstaander alsof ze miljonaire was! Alleen. . ."

„En wie kan de gesprekken van ons afgeluisterd hebben?" vervolgde Jim. „Meneer Brown! Jullie weten dat misschien niet, maar toen Jane in het Piarcohotel een kaart kocht voor meneer Hagenbach, stond meneer Brown ook in de hal. Hij kon alles woord voor woord

„Ik. . . ik zie ogen," fluisterde Gappy schor en ze keek naar twee glinsterende kraaltjes in de duisternis onder hen.

verstaan. En toen we een paar dagen geleden op het strand stonden bij de aankomst van Ernests vliegtuig, stond hij ons opzettelijk af te luisteren. Ik weet het heel zeker, want ik heb het met mijn eigen ogen gezien."

Ze zwegen alle drie en dachten na. Het leek gewoon te belachelijk om waar te zijn, maar toch. . .

,,Wat kunnen we doen?" vroeg Gappy tenslotte.

Reus gaf het antwoord. Hij stond ongeveer honderd meter verderop bij de rand van een steile, maar vrij ondiepe afgrond en blafte als een bezetene. Ze sprongen alle drie tegelijk op, renden naar de plaats, waar de hond stond, en zagen een gapende duistere kloof in de harde bodem.

,,Ik. . . ik zie ogen," fluisterde Gappy schor en ze wees naar twee glinsterende kraaltjes in de duisternis onder hen.

En wat voor een ogen! Het leken de vurige ogen van een wild monster, dat hen moordlustig aanstaarde.

Alle drie deden ze onwillekeurig een stapje achteruit. Ze dachten aan de geruchten die op het eiland de ronde deden over de oude Georgina en de berg. Maar het was natuurlijk onzinnig om zo iets te geloven. Zulke griezelige dingen gebeurden alleen in de verbeelding van de eilandbewoners. Voorzichtig kwamen ze weer naderbij en keken over de rand van de afgrond.

,,Bbbbbeeeeeh!" klonk het in de diepte.

,,Het is een bok, jongens!" zei Gappy.

Nu hun ogen aan de duisternis begonnen te wennen, konden ze zien dat Gappy gelijk had. Het was inderdaad een bok, die letterlijk gevangen zat tussen de steile wanden van de afgrond.

,,Het arme beest kan niet naar boven komen," zei Jim. ,,Zoet maar, jongen. We zullen je er wel uithalen. Maar we hebben op het ogenblik echt geen tijd. Je zult even geduld moeten hebben."

Reus en de bok maten elkaar met de ogen. Het gevangen dier zette zijn voorpoten tegen een van de wanden en liet een klaaglijk ,,Bbbeeeeeeh!" horen. ,,Woef!" zei Reus aanmoedigend, maar de bok moest zijn pogingen opgeven, want de wand was te steil om er tegenop te klimmen.

,,Die band om zijn nek heb ik al eens eerder gezien!" riep Jim uit. ,,De bok komt me bekend voor."

,,Kan hij van mevrouw Tumbrill zijn?" vroeg Gappy.

Jim schudde zijn hoofd. ,,Nee, die had een gewoon stuk touw om zijn nek, maar dit is een band, zien jullie wel? Hij is een beetje versleten, maar het is een brede zijden band."

,,Nou ja, dat doet er nu weinig toe," zei Paul ongeduldig. ,,We moeten echt verder zoeken naar Jane. Als zij eenmaal in veiligheid is, zullen we de bok wel bevrijden."

Jim wierp een laatste blik in de afgrond. De bok had zijn klimpogingen opgegeven en stond vredig op wat mos te kauwen. Waar had hij die band toch eerder gezien? Het was alsof er in zijn achterhoofd een rood lampje begon te branden — een waarschuwingslampje. . .

,,Reus heeft het spoor weer te pakken!" schreeuwde Paul, die er eindelijk in geslaagd was de hond terug te brengen naar het beekje.

Een zoele, lauwe bries kwam hun tegemoet, terwijl ze moeizaam tegen de berg opklommen. Achter hen hoorden ze het klaaglijk ,,Beeeeeh!"-geroep van de gevangen bok, maar ze hadden nu geen tijd zich daaraan te storen.

Het was alsof er een blauwig mistgordijn over de zee viel en de lucht werd steeds drukkender. De stilte werd plotseling verbroken door motorgeronk; ze draaiden zich alle drie met een ruk om en zagen het watervliegtuigje van Ernest opstijgen.

,,Z-zou Jane er misschien in zitten?" zei Gappy met een angstig gezicht. ,,Misschien kan meneer Brown wel een vliegtuig besturen en heeft hij haar aan boord gelokt om haar te ontvoeren."

,,Dat is natuurlijk onzin," antwoordde Paul, maar hij was er zelf niet zo zeker van. ,,Hoe zou hij Jane aan boord van het vliegtuig gekregen hebben zonder dat iemand het merkte?"

,,Hij kan haar wel verteld hebben dat hij ons ook ergens heen gebracht heeft en dat we op haar wachten," zei Gappy ongelukkig en ze maakte er de zaak alleen maar erger mee.

Minutenlang zwoegden ze zwijgend voort. De toestand was hopeloos. Als Jane inderdaad aan boord van het vliegtuigje was, konden ze haar niet te hulp komen.

Van Reus werden ze ook al niet veel wijzer. Hij rende onafgebroken heen en weer alsof hij aan het uiteinde van een stuk elastiek was gebonden, en hij bleef maar blaffen. Er zat hem kennelijk iets dwars en toen Jim zijn vreemde gedrag een ogenblik had gadegeslagen, wist hij al gauw wát.

,,Zeg," zei hij. ,,Ziet het er hier niet bekend uit?"

De anderen keken om zich heen.

,,Het is dezelfde weg die we gelopen hebben, toen we naar Georgina gingen," zei Jim. ,,We lopen maar steeds met onze neus naar de grond achter Reus aan en we hebben eigenlijk nog niet om ons heen gekeken. Ik herinner me nog heel goed, dat ik bijna over die steen daar gevallen ben de vorige keer. . ."

,,Bedoel je. . . dat Reus ons oude spoor volgt?" riep Gappy uit.

,,Het begint er ernstig op te lijken," antwoordde Jim somber.

Gappy zuchtte. ,,Dan zijn we dus nog even ver als toen we begonnen. O, Reus! Je bent de stomste en slechtste speurhond die ik ooit van mijn leven gezien heb."

,,Ja, ik geloof dat jullie gelijk hebben," zei Paul. ,,Daarom weet hij zich nu natuurlijk geen raad. Hier zijn we op de ezeltjes geklommen, Reus is plotseling ons spoor kwijt."

,,Ik wou dat ik mijn verrekijker bij me had," mompelde Jim. Hij zweeg een ogenblik en vervolgde toen: ,,Laten we nu eens heel diep nadenken, jongens. Waar kan Jane in vredesnaam zijn?"

,,Paul," zei Gappy, ,,jij bent de enige die het eiland goed kent. Waar zou meneer Brown kunnen wonen of logeren? Hij moet toch ergens een huis hebben. En bij de Tumbrills is hij in geen geval."

Paul ging op de grond zitten en staarde peinzend voor zich uit. Het was bijna ondraaglijk warm en de wind maakte het nog een graadje erger.

,,Misschien weet ik het," zei hij eindelijk. ,,Heel lang geleden heeft er hier op het eiland een of andere Nederlander gewoond, in een huis dat hij zelf gebouwd had. Het staat helemaal aan de andere kant van het eiland op een verlaten stuk grond. Het is natuurlijk helemaal niet zeker, maar daar zou meneer Brown zich weleens schuil kunnen houden."

,,We moeten erop af," zei Jim. ,,Het is onze enige kans en als hij daar niet is en we nergens een spoor van Jane vinden, zullen we je vader alles moeten vertellen. Maar wat doen we met Gappy?"

Gappy moest bekennen dat ze doodmoe was. Ze had een zware dag achter de rug en het beklimmen van de berg had het laatste van haar krachten gevergd.

,,Gaan jullie maar met je tweeën," zei ze. ,,Dan blijf ik hier nog even uitrusten en ga ik straks op mijn gemak terug. Maar ik wil wel graag Reus bij me houden, als jullie dat goedvinden."

,,We blijven niet lang weg," beloofde Paul haar. Daarna boog hij zich over de hond en zei: ,,Jij blijft niet bij Gappy, hoor, Reus!"

,,Kom maar niet hier, jongen," riep Gappy.

Reus staakte eindelijk zijn zenuwachtige gesnuffel en kwam aan Gappy's voeten liggen. Zijn lange tong likte haar gezicht.

,,Kunnen we je echt wel alleen achterlaten?" vroeg Jim bezorgd.

Gappy knikte. ,,Natuurlijk. En gaan jullie nu maar gauw, anders zijn jullie er niet voordat het donker wordt."

Maar ondanks haar moedige woorden begon Gappy zich toch wel heel erg eenzaam te voelen, toen ze helemaal alleen achterbleef en de jongens zag verdwijnen. Ze draaiden zich nog een paar keer om en zwaaiden naar haar; toen waren ze plotseling uit het gezicht verdwenen.

,,Ik vind het toch geen prettig idee dat we haar alleen achterlaten," mompelde Jim, toen hij voor de laatste maal naar haar gezwaaid had.

Paul stelde hem gerust. ,,Reus is een uitstekende waakhond," zei hij. ,,En als het erg ver blijkt te zijn, kan ik alleen verder gaan en loop jij terug."

Zwetend klommen ze hoger en hoger. De zon brandde op hun gezicht en hun armen en schroeide hun huid. Ze begonnen langzamerhand ook flink honger te krijgen.

Toen ze eindelijk de top van de berg bereikt hadden, konden ze het andere gedeelte van het eiland zien. Paul hield een hand boven zijn ogen en wees naar het westen. ,,Daar moet het ergens zijn," zei hij. ,,Tussen die palmbomen. Kom mee. Omlaag gaat het in ieder geval gemakkelijker dan omhoog."

Half glijdend, half lopend begonnen ze aan de afdaling; af en toe gingen ze zo hard, dat ze elkaar moesten vastgrijpen.

Er stond nergens een huis en ze zagen ook geen mensen. Dit gedeelte van het eiland leek uitgestorven. Een paar keer kwam er alleen een nieuwsgierige bok op hen af, maar dat waren de enige levende wezens die hun pad kruisten.

Het stof joeg in golven voor hen uit en ze hadden allebei het gevoel of hun tong van leer was.

,,Ik zou een kapitaal overhebben voor een kokosnoot," zei Jim, toen ze even bleven staan om te rusten en hun schrammen en builen te bekijken.

,,Daar moet je niet aan denken," antwoordde Paul. ,,Houd je oog nu maar op dat groepje palmen gericht en bijt op je tanden." Hij keek zijn vriend van opzij aan en schoot in de lach. ,,Kerel, wat zie je er uit."

,,Nou, anders jij wel," antwoordde Jim.

Ze zaten onder het stof en zagen er uit als pietermannen.

Paul veegde met zijn arm langs zijn gezicht en tuurde naar het houten huis dat ze nu duidelijk tussen de palmbomen zagen staan.

,,Jim!" riep hij uit. ,,Kijk daar eens!"

Jims blik volgde de richting van Pauls wijzende vinger. Ze konden zich onmogelijk vergissen: in het huis was iemand aan het seinen met een spiegeltje.

,,S. . . O. . . S. . ." spelde Jim.

HOOFDSTUK XII

Het geheim van meneer Brown

,,Nee!" zei Jane voor de twaalfde maal. ,,Ik laat u er niet uit en u hoeft het echt niet meer te vragen."

Ze liep met grote stappen door de gang. Het gebonk op de badkamerdeur hield eindelijk op en maakte plaats voor een eentonig gemompel.

Jane giechelde nerveus. Aan de ene kant was ze bang, aan de andere kant had ze een overwinnaarsgevoel. Wat ze gedaan had, was eigenlijk te gek om over te piekeren, maar meneer Brown had het dubbel en dwars verdiend.

Wordt vervolgd

SPELEND

Op een dag opende Trineke Klomp een restaurant en iedereen in Speelgoedland vond dat een goed idee. Trineke had het al gauw erg druk. Onder de gasten was ook Gerard Giraf, maar toen hij aan een tafeltje ging zitten, stak zijn hoofd door het dak.

Wat was Trineke kwaad! „Dommerd," riep ze, „kijk eens wat je gedaan hebt! Mijn restaurant is nu eenmaal niet berekend op zulke lange gasten als jij!" Gerard vond het heel erg dat hij er niet in kon en begon tranen met tuiten te huilen.

Della kwam ook kijken en ontmoette in het restaurant Willie Stropop. „Ha, die Willie!" zei hij, „leuk dat ik je hier zie! Wat zou lekkerder zijn, appeltaart of gembergebak?" Hij had het zo druk, dat hij Trineke niet hoorde.

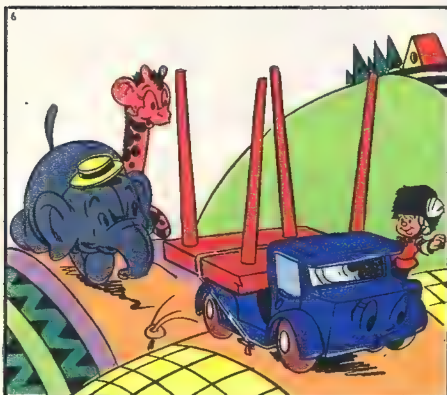
„Della, je kunt niet op zo'n klein stoeltje gaan zitten, hoor!" riep ze, maar het was al te laat. Della ging zitten en, krak, de stoel brak en Della belandde tussen de tafels en stoelen op de grond. „Wat een dreun was dat!" riep Willie Stropop.

SPEELGOED

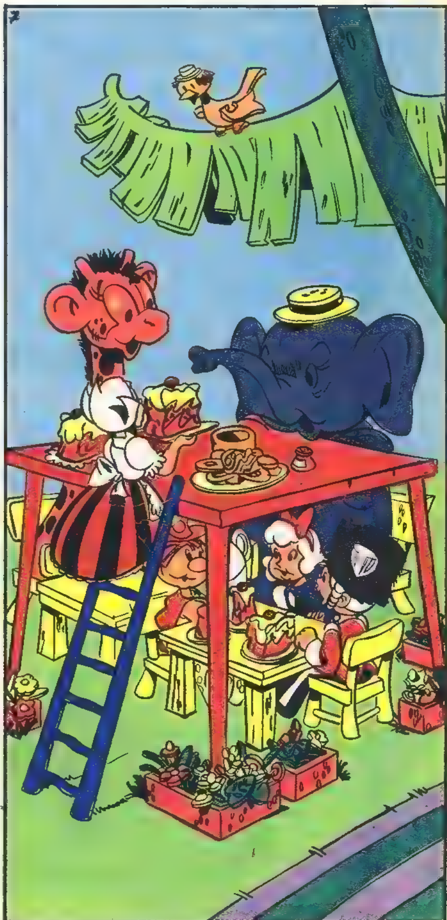

Trineke was erg kwaad. „Eerst maakt Gerard een gat in het dak en nu zak jij door een stoel!" zei ze. Willie was ook kwaad, want Della had zijn gebakje op de grond gegooid. Op dat ogenblik kwamen Tommie en Dollie Dimpel binnenlopen.

Toen ze hoorden wat er gebeurd was, zei Tommie: „Wacht even, ik weet er wel raad op." Even later ging hij met Della en Gerard naar diens huis. Daar namen ze de grootste tafel die er was, laadden hem op Annie Lorrie en gingen terug naar Trineke.

Toen was iedereen al gauw weer vrolijk. Met de tafel van de giraf maakte Tommie een heel nieuw restaurant. ledereen kon erin, behalve Gerard en Della; die werden boven bediend. En ze genoten allemaal volop van Trinekes heerlijke gebak.

De kristallen kroon

ZELFVERZEKERD EN GLIMLACHEND KEEK JUFFROUW WONG TOE HOE ROB EN BRENDA STEVIG WERDEN VASTGEPAKT.

DE KINDEREN VAN RICHMOND! DIE DACHTEN SLIM TE ZIJN!

U BENT... GEMEEN!

JUFFROUW WONGS WOORDEN ONTNAMEN ROB EN BRENDA ALLE HOOP.

JE VADER MOEST OP HET LICHTSIGNAAL AFKOMEN OM TE HOREN WAAR MIJN SCHUILPLAATS WAS, HÈ? HAHA, STRAKS KOMT HIJ MET HET ZEVENDE BEELDJE EN LOOPT PRACHTIG IN DE VAL!

BRENDA STAK HAAR HAND IN HAAR JASZAK; ER WAS MISSCHIEN NOG ÉÉN REDMIDDEL...

TUNG, HOLMAN, BRENG DIE KINDEREN NAAR BENEDEN.

MISSCHIEN KAN IK VADER NOG WAARSCHUWEN!

EEN VAN JUFFROUW WONGS DRAKESPELDJES, DIE BRENDA EENS GEVONDEN HAD, LIET ZE ONGEMERKT VALLEN...

ALS HAAR VADER DAT ZAG, ZOU HIJ WETEN DAT JUFFROUW WONG HIER WAS EN DUBBEL UITKIJKEN!

VLUG GAF JUFFROUW WONG ORDERS.

TUNG, JIJ BLIJFT HIER OP RICHMOND WACHTEN. BRENG HET ZEVENDE BEELDJE DAARNA ONMIDDELLIJK NAAR MIJN SCHUILPLAATS.

IK BEN GEWAPEND. TOT UW ORDERS, JUFFROUW WONG.

ROB EN BRENDA, MOEDELOOS EN VERDRIETIG, WERDEN NAAR JUFFROUW WONGS SCHUILPLAATS GEBRACHT. NIEMAND KON NU NOG VOORKOMEN, DAT HET ZEVENDE BEELDJE, DE SLEUTEL TOT DE KRISTALLEN KROON, WELDRA IN BEZIT ZOU ZIJN VAN JUFFROUW WONG. ERGER WAS NOG DE GEDACHTE DAT VADER IN GROOT GEVAAR VERKEERDE.

INTUSSEN HAD MENEER RICHMOND VAN VERRE HET LICHTSIGNAAL GEZIEN.

HET AFGESPROKEN TEKEN. ZOUDEN ROB EN BRENDA BELANGRIJK NIEUWS HEBBEN?

VLUG REED HIJ MET ZIJN AUTO NAAR DE OUDE RUÏNE.

ZOUDEN DE KINDEREN DE SCHUILPLAATS VAN JUFFROUW WONG HEBBEN ONTDEKT? ZOU IK ER EINDELIJK IN SLAGEN DE KRISTALLEN KROON TE BEMACHTIGEN?

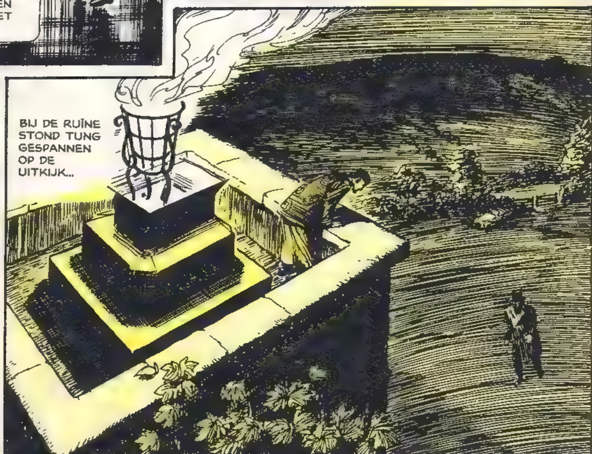

INTUSSEN HADDEN ROB EN BRENDA JUFFROUW WONGS HUIS BEREIKT.
LAAT ZE BINNENKOMEN, DAN KUNNEN ZE GETUIGE ZIJN VAN MIJN OVERWINNING!

ZWIJGEND LUISTERDEN ZE NAAR JUFFROUW WONGS TRIOMFANTELIJKE WOORDEN.
ZES IVOREN BEELDJES, MET DE ZEVENDE KAN DE DOOS OPEN EN BEN IK DE EIGENARES VAN DE KRISTALLEN KROON!

HOLMAN, BRENG ZE NAAR BOVEN OM TE WACHTEN TOT TUNG HET ZEVENDE BEELDJE BRENGT.

IN EEN KLEIN KAMERTJE BOVEN.
BRENDA, WAT AFSCHUWELIJK DAT VADER ZO'N GROOT GEVAAR LOOPT.
JA, ROB, MAAR WAT IK JE NOG NIET VERTELD HEB IS...

...DAT IK EEN DRAKESPELDJE VAN JUFFROUW WONG ALS WAARSCHUWEND TEKEN HEB LATEN VALLEN.
ALS VADER HET NU MAAR ZIET LIGGEN, BRENDA...

BIJ DE RUÏNE STOND TUNG GESPANNEN OP DE UITKIJK...

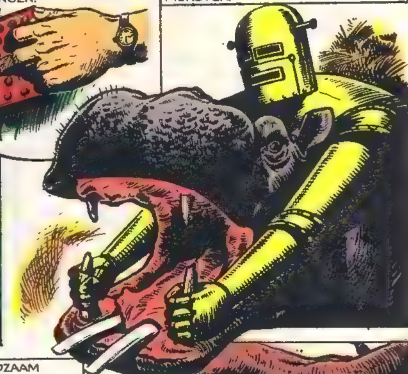
De man van staal

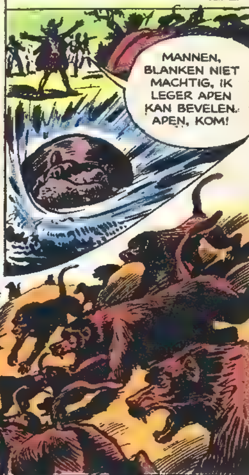

MET ZIJN IJZEREN BENEN OMKLEMDE ARCHIE HET NIJLPAARD EN TILDE HET ZO VAN DE GROND.
EN, WAROGI, WAT ZEG JE DAARVAN?

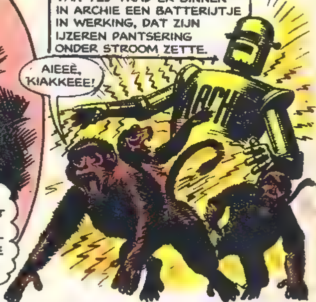

DE TAK BRAK. HET BEEST ZETTE HET HEVIG VERSCHRIKT OP EEN LOPEN.
MANNEN VAN M'FANU, DE MAN VAN STAAL HEEFT BEWEZEN, DAT HIJ U KAN BESCHERMEN TEGEN DE WRAAK VAN WAROG! WIE DURFT TE HELPEN BIJ DE SPOORLIJN?

MAAR DE MANNEN, DIE GRAAG WILDEN WERKEN, WAREN NOG STEEDS BANG VOOR WAROGI, DIE WRAAK EN VERDERF VOORSPELDE.
MANNEN, BLANKEN NIET MACHTIG, IK LEGER APEN KAN BEVELEN. APEN, KOM!

HET RESULTAAT WAS VERBLUFFEND, IEDEREEN DEINSDE TERUG.
DE BEESTEN SCHIJNEN HEM TE GEHOORZAMEN, ZE STUIVEN OP ARCHIE AF.
DAT IS GEEN TOVENARIJ MEER!

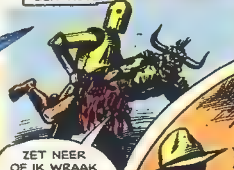

GINDAA, VAL AAN!

TED DACHT SNEL NA.
HOE WAROGI HET KLAARSPEELT WEET IK NIET, MAAR IK WIL PROBEREN ARCHIE TE LATEN OVERWINNEN.

NA EEN PAAR HANDELINGEN VAN TED TRAD ER BINNEN IN ARCHIE EEN BATTERIJTJE IN WERKING, DAT ZIJN IJZEREN PANTSERING ONDER STROOM ZETTE.
AIEEE, KIAKKEEE!

TERWIJL DE BEESTEN GILLEND WEGSTOVEN, LIET ARCHIE ZIJN MACHTIG STEMGELUID SCHALLEN.
WAROGI, DOOR MIJN AANRAKING ALLEEN STUIVEN DE APEN WEG. PROBEER JE SPEER MAAR EENS AAN TE RAKEN, DAN ZUL JE NOG IETS BELEVEN!

WAROGI WILDE DE SPEER OPRAPEN, MAAR ÉÉN UITGESTOKEN HAND VAN ARCHIE MAAKTE DEZE MAGNETISCH EN ONBEREIKBAAR VOOR WAROGI.
KIJK, IK TOVER DE SPEER ZO MAAR HIERHEEN!

ARCHIE GREEP WAROGI STEVIG BEET EN LIEP MET HEM NAAR EEN VIJVER.
ZET NEER OF IK WRAAK UITROEPEN OVER U EN UW SPOORWEG. U VERGAAN DOOR WILDE BEESTEN, VUUR EN WATER!

KEN WIST NIET WAT HIJ MOEST DOEN; HIJ BEDACHT HOE DE TOVENAAR APEN EN NIJLPAARDEN TE HULP HAD WETEN TE ROEPEN.
LAAT ARCHIE HEM LOSLATEN; HIJ WORDT GEVAARLIJK!
NOOIT! ANDERS DENKT HIJ DAT WE BANG ZIJN. WAROGI MOET HET ZWIJGEN WORDEN OPGELEGD, ANDERS KRIJGEN WE NOOIT WERKKRACHTEN.
HELAAS ZOU TEDS BESLUIT LATER EEN GROTE VERGISSING BLIJKEN!

De samenzwering tegen prins Rudolf

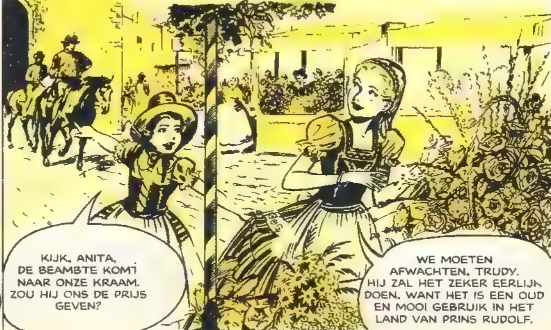

PRINS RUDOLF, ANITA'S BESTE VRIEND, REGEERDE NOG MAAR KORT IN HILVANIA EN BEZOCHT NU DE AFGELEGEN GEDEELTEN VAN ZIJN RIJK. ANITA BEGREEP, DAT DE VERKLARING VAN DE BEAMBTE ONTEVREDENHEID ZOU ZAAIEN, MAAR IN RUDOLFS RIJK KON ZIJ NIETS UITRICHTEN. ZE MOEST RUSTIG OP ZIJN TERUGKOMST BLIJVEN WACHTEN BIJ HAAR OOM, DE HERTOG VAN LICHTENBERG.

Olivier lijdt schipbreuk

7

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerlingtamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen van vaandrig Boscowen opdracht de gevangene Zucconi, die vóór de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad getuigenis af te leggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om het regiment in een hinderlaag te lokken. De volgende ochtend vertrekt de Zwaluw. Pollie is als verstekeling meegegaan. Er steekt een zware storm op en het schip vergaat. De bemanning zoekt met haar gevangene een goed heenkomen in een reddingboot. De volgende dag komt een schoener hun te hulp. Het schip maakt een geheimzinnige indruk. Als ze aan boord gaan, blijkt het zwaar bewapend te zijn.*

door David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

De Engelse matrozen en soldaten waren bijna met stomheid geslagen. Soldaat Pilchard stond vlak naast Pollie en Olivier. Veiligheidshalve trok hij hen een eindje achteruit, zodat ze zich achter de volwassenen konden verschuilen.

„Dat ziet er niet best uit, jongens," zei hij zacht. „We zijn met z'n allen van de regen in de drup gekomen."

„Oom Pharao," fluisterde Olivier, „zijn het... zeerovers?"

„Dat zou ik wel denken, beste jongen. Een groter stel boeven heb ik van mijn leven nog niet bij elkaar gezien..."

„Ik wou dat we maar weer op ons gemak in de sloep zaten," zei Pollie mistroostig.

De gevangenen beseften inmiddels wel dat ze volkomen machteloos stonden. Adelborst Jolliffe piekerde zich suf om de situatie meester te blijven. Sergeant Trott opperde het idee gezamenlijk een uitval naar de piraten te doen, maar vaandrig Boscowen schudde het hoofd.

„Ik ben bang dat het geen zin heeft, sergeant! Wat moeten we tegen die musketten beginnen? Zodra we een voet verzetten, worden we zonder pardon neergeschoten."

Opeens klonk weer de stem van de kleine kapitein, koud en scherp als een mes.

„Silenzio!" blafte hij. „Stilte!" En daarna ging hij op afgebeten toon in het Engels voort: „Beste vrienden, het zou niet erg slim van jullie zijn als je verzet ging plegen. Jullie zijn ingesloten door een aantal musketten die goed geladen

zijn. Het lijkt me niet nodig dat ik jullie nu al laat doodschieten. Willen jullie maar zo goed zijn om allemaal hierheen te komen?"

Nadat adelborst Jolliffe daartoe het bevel had gegeven, begaf het troepje zich naar het middendek en bleef aan de voet van de brug staan. Met zijn handen op de reling stond de kapitein van het piratenschip hen uit de hoogte toe te grijnzen.

„Vertel me eens, beste vrienden," zei hij, „wie van jullie is eigenlijk de baas?"

Tegelijkertijd deden adelborst Jolliffe en vaandrig Boscowen een stap naar voren en antwoordden als uit één mond: „Dat ben ik." Meteen draaiden zij zich om en boden elkaar hun verontschuldigingen aan.

„Heel aardig," zei de kapitein. „Misschien wil een van de heren me dan even vertellen, wie jullie zijn en hoe het komt dat jullie in een open sloep midden op de Middellandse Zee ronddobberen? Jullie zijn zeker Engelsen?"

„Inderdaad," zei vaandrig Boscowen.

„Dat zijn we zeker," vulde adelborst Jolliffe aan. „Ik ben in dienst van Zijne Majesteit de koning van Groot-Brittannië. Ik heb het bevel gevoerd over een buitgemaakte Franse kotter. Daarmee waren we onderweg naar Gibraltar. Vaandrig Boscowen hier behoorde tot mijn passagiers. Tijdens de storm van gisteravond is het schip gezonken. Dus bleef ons niets anders over dan in de sloep te gaan. En nu zou ik u weleens iets willen vragen. Wie bent u? Wat is uw bestemming? En hoe durft u ons op deze manier te behandelen?"

De kapitein haalde een gouden snuifdoos te voorschijn, nam op zijn gemak een snuifje, veegde zijn bovenlip af met een zijden zakdoek en wierp de adelborst een raadselachtige blik toe.

„Dat mag u best vragen, mijnheer de officier," zei hij, „en ik zal u antwoord geven ook. Laten we maar zeggen dat ik kapitein van een wilde koopvaarder uit Genua ben. En dat ik juist terugkeer van een reis, die voor mij niet zonder succes is geweest."

„Met andere woorden, u bent zeerover!"

„U mag me noemen zoals u wilt. Ik heb u niet gevraagd aan boord van mijn schip te komen. Maar nu jullie hier eenmaal zijn, zal ik eens kijken wat ik het beste met jullie kan doen. U, mijnheer de adelborst, en uw maat, die dappere vaandrig daar, lijken me de moeite van een beetje gastvrijheid wel waard. Ik moet me al sterk vergissen als ik jullie hoofden te zijner tijd niet kan inwisselen tegen een stevige beloning. Maar ik ben bang dat het wel nodig zal zijn jullie een beetje ongemak te bezorgen door je in de boeien te laten slaan."

„Jij, lelijke schurk! Ik protesteer!" riep vaandrig Boscowen woedend, terwijl hij naar voren drong.

De zeerover hief zijn hand op en zei op gemaakt beleefde toon: „Protesteert u maar gerust, mijnheer de vaandrig. Dat maakt geen verschil. De overigen zal ik voor alle zekerheid in het cachot opsluiten. Het kan zijn dat er een enkele onder schuilt aan wie ik wat heb. Wat die beide jongens aangaat," vervolgde de kapitein, met een blik op Olivier en Pollie, „die zullen we maar in het vooronder opbergen. Misschien kan ik ze wel ergens voor gebruiken."

Hij snauwde in het Italiaans een bevel tegen een zwaargebouwd man met een sinister uiterlijk, die gouden ringen in zijn oren droeg. Daarna draaide hij zich om en slenterde weg.

Opnieuw begonnen de gevangenen te protesteren. Ze balden hun vuisten en keken woedend om zich heen. Maar vaandrig Boscowen kalmeerde hen.

„Het is volkomen nutteloos, mannen," zei hij. „Op het ogenblik kunnen we absoluut niets doen. Laten we het hoofd koel houden en onze tijd afwachten."

Intussen kwam een stel piraten dichterbij om de matrozen en soldaten in de richting van het voorschip te drijven. Drie anderen duwden de beide officieren voor zich uit naar de deur onder de commandobrug.

Opeens maakte Zucconi zich uit het troepje los. Toen hij aan dek was verschenen en de kanonnen en musketten in het oog had gekregen, was hij aanvankelijk verlamd geweest van schrik. Toen hij echter langzamerhand tot het besef kwam dat de zeerovers tot zijn landgenoten behoorden, raakte hij steeds opgewondener. En het was alleen aan de dreigende houding van sergeant Trott te danken geweest, dat hij zich tot dusver koest had gehouden. Nu echter zag hij zijn kans schoon.

„Signor capitano!" schreeuwde hij. „Mijnheer de kapitein! Ik ben geen Engelsman, ik ben de grote Zucconi, het hoofd van de Siciliaanse bandieten. Deze Engelse honden hebben mij gevangengenomen. Ik ben blij dat ik eindelijk weer eens een fatsoenlijk mens ontmoet!"

Bij het horen van deze woorden keerde de kapitein op zijn schreden terug en verscheen weer aan de rand van de brug. Onmiddellijk rende Zucconi de trap op en begon hem verwoed de hand te schudden.

„Ik heb meer dan eens horen vertellen van de stoutmoedige daden die u op Sicilië heeft verricht, mijnheer Zucconi," zei de piraat. „Hartelijk welkom aan boord van mijn schip. Wat dacht u, zouden we samen in mijn hut een glas wijn gaan drinken?"

„Graag, signor capitano," luidde het antwoord. „Maar als u het goedvindt, zou ik graag eerst een hapje willen eten."

Zucconi draaide zich om en wierp een triomfantelijke blik op het troepje gevangenen. Hij wees met trillende vinger op vaandrig Boscowen en riep uit: „Jij bent het geweest, mooie mijnheer, die me een slok water geweigerd heeft toen ik bijna stierf van de dorst. Jij was het, die

„Jij lelijke schurk! Ik protesteer!" riep vaandrig Boscowen woedend, terwijl hij naar voren drong.

. . . zodat ze hals-over-kop een trapje aftuimelden.

me naar Gibraltar wou brengen om me te laten ophangen. Maar nou zijn de rollen omgekeerd!"

Hij barstte in een schaterend gelach uit en stak zijn arm door die van de kapitein.

„Kom, signor capitano," grijnsde hij, „ik kan u alles vertellen over uw gevangenen wat u maar wilt weten."

Vaandrig Boscowen zond de beide rovers een woedende blik achterna. Hij was zo overdonderd, dat hij geen woord kon uitbrengen. Op hetzelfde ogenblik kreeg hij een hardhandige por in de rug en werd samen met de adelborst de kajuitstrap afgeduwd.

Pollie en Olivier bleven eenzaam achter en zagen tot hun ontzetting hoe de overigen werden weggevoerd.

„Pollie, Pollie, wat moeten we nu beginnen?" klaagde Olivier.

„Dat heeft de vaandrig toch gezegd! Het hoofd koel houden!"

„Ik wou dat ze ons maar eerst iets te drinken gaven! Dat is het enige dat me op het ogenblik interesseert."

„Dat komt straks wel," ging Pollie op haar gebruikelijke, nuchtere toon verder. „Laten we blij zijn, dat ze ons nog niet hebben opgesloten. Ik vraag me af of we ons niet ergens kunnen verstoppen. Misschien kunnen we dan wel een plannetje bedenken om de anderen te laten ontsnappen."

Ze keken hoopvol om zich heen, maar er naderde reeds een van de piraten, een ruw uitziende man met een groot litteken op zijn linkerwang. Ruw greep hij hen bij de schouders en sleurde hen mee naar de voorsteven van het schip. Daar maakte hij een deur open en duwde hen zonder verdere omslag naar binnen, zodat ze hals-over-kop een trapje aftuimelden.

De deur werd met een bons achter hen dichtgeslagen en vervolgens gegrendeld. Toen ze weer overeind waren gekrabbeld en een beetje begonnen te wennen aan het schemerige licht dat door een kleine patrijspoort tot de bedompte ruimte doordrong, ontdekten ze dat deze in het uiterste puntje van de boeg van het schip lag. Het was een soort opslagplaats, waar het vol lag met hopen touw en bundels zeil.

„Heb je je zeer gedaan?" vroeg Olivier.

„Niks hoor," zei Pollie. „Ik heb me nog nooit zo lekker gevoeld. Ik verga van de dorst, ik loop te kreunen van de honger, ze hebben me in een stinkend hok gesmeten op een schip vol zeerovers. . . en het enige dat jij vraagt is of ik me zeer heb gedaan!"

„Nou ja," protesteerde Olivier verontwaardigd, „het kon toch wel zijn dat je een arm had gebroken of zo iets?"

„Hou nou asjeblieft je mond maar," zei Pollie bits. En met deze woorden ging ze op een rol touw zitten en steunde het hoofd in de handen.

„Nog kwaad worden ook. Mooie boel!" mopperde Olivier.

Traag stapte hij over de benen van Pollie heen en vatte post voor de patrijspoort.

Ze waren er nog nooit zo ellendig aan toe geweest.

HOOFDSTUK 4

Aan land in Italië

Een tijdlang voelden Pollie en Olivier zich te ellendig om te praten. Tenslotte werd de zware grendel voor de deur weggeschoven. Er kwam een man binnen die in de ene hand een lang mes droeg en in de andere een beker water en twee vierkante scheepsbeschuiten. Hij bekeek hen enigszins achterdochtig, zette de beker en de beschuiten op de grond en ging weg.

De beide gevangenen namen met de uiterste zorgvuldigheid om beurten een slokje water en bewaarden de helft voor later. Daarna ging Olivier weer bij de patrijspoort staan, terwijl Pollie haar rol touw weer opzocht. Dankbaar begonnen ze aan de harde, droge en nogal muffe beschuiten te knabbelen.

„Denk eens aan, Olivier," zei Pollie na een poosje, „twee dagen geleden zaten we nog heerlijk op ons gemak en met een volle maag onder onze olijfboom op Sicilië. Weet je nog dat je zei, dat je er schoon genoeg van had om te blijven luilakken? En dat er maar eens iets moest gebeuren? Nu heb je de poppen aan het dansen!"

„Ja, zeg dat wel! Maar je hoeft er toch niet over te gaan zitten mopperen?"

„O nee, we hebben niet de minste reden tot klagen. Eerst lijden we schipbreuk en schieten er bijna het leven bij in, dan scheelt het maar een haartje of we komen om van de hitte en de dorst, nu zijn we in handen van een troep brutale zeerovers gevallen. Als het hun in het hoofd komt, brengen ze vader en oom Pharao ter dood. . . En als wij met ons tweeën al niet worden vermoord, zullen ze ons toch zeker gevangen houden!"

„Nou, dan zul jij je verdiende loon hebben," zei Olivier nijdig.

Hij zat werkelijk te diep in de put om zijn geduld bij Pollies kribbigheid niet te verliezen.

„Mijn verdiende loon! Wat een onzin! Is dat alles wat je me te zeggen hebt na het risico dat ik heb gelopen door je achterna te komen?"

„Och, stil toch, Pollie! Waarom moet je nu ruzie maken? Staan we er nog niet slecht genoeg voor?"

„Ik ruzie maken? Je bent zelf begonnen!"

Het geharrewar ging nog een poosje door, totdat ze genoeg kregen van hun

getwist en weer verdrietig hun mond hielden.

Het zal ongeveer een half uur later zijn geweest toen er van het dek af allerlei rumoer en geschreeuw tot hen doordrong. Het ging gepaard met een rommelend geluid dat ze niet thuis konden brengen.

Pollie en Olivier luisterden aandachtig en vroegen zich af, wat er toch aan de hand kon zijn. Vlak naast elkaar staande drukten ze hun neuzen plat tegen het glas van de patrijspoort. Eerst dachten ze dat sergeant Trott en soldaat Pilchard of sommige van de matrozen uit hun cel waren ontvlucht. Daarna begonnen ze te vrezen dat de zeerovers toebereidselen troffen om hun oudere kameraden ter dood te brengen. Maar de geluiden boven hun hoofden wezen toch op iets heel anders.

„Wat zou dat gerommel te betekenen hebben?" vroeg Pollie tenslotte.

„Ze brengen de kanonnen in stelling voor de schietgaten," opperde Olivier.

„Waarvoor, dacht je?"

„Volgens mij kan dat maar één oorzaak hebben. Ze bereiden zich voor op een gevecht tegen een ander schip!"

„Jammer dat er van hieruit niets te zien is," zei Pollie. Maar opeens voegde zij er opgewonden aan toe: „Ja toch, kijk! Daarginds komt een schip recht op ons af. Het is nog een heel eind weg, zie je wel? Zou het een Engels schip zijn?"

„Dat kan ik nog niet zien. Maar het lijkt me wel een oorlogsschip toe. Als ik me niet vergis, zijn ze vlagsignalen aan het geven."

„Ik heb het gevoel dat we van koers zijn veranderd," zei Pollie. „Hoor ze daar boven eens tieren en vloeken! Het schijnt dat ze zich aardig ongerust maken."

„Als het nu in vredesnaam maar een Engelsman is," hoopte Olivier. „Hee, ik ik zie een rookwolk! Ze beginnen te schieten!"

„Te schieten!" herhaalde Pollie. „Dan zijn het vast Engelsen. Let maar eens op. Hoera! Een Brits oorlogsschip!"

„Je hebt gelijk!" juichte Olivier. „Kijk maar, ze hebben juist de Engelse vlag gehesen. Een Engels schip, Pollie! We zijn gered! We zijn gered!"

Plotseling begon de schoener naar stuurboord over te hellen, nadat de piraten een paar van hun kanonnen tegelijk hadden afgevuurd. Pollie en Olivier kwamen met een bons tegen een dikke balk terecht.

„Wat voor soort schip is het eigenlijk?"

„Een fregat," antwoordde Olivier deskundig, nadat hij weer voor de patrijspoort op de uitkijk was gaan staan. „Een goed teken!" ging hij voort, „want een fregat is veel sneller dan een schoener."

Plotseling kromp hij van schrik in elkaar en schreeuwde: „Kijk uit, Pollie! Hou je vast, we krijgen de volle laag!"

Het tweetal kroop weg in de verste hoek van het vooronder en zette zich schrap. Vrijwel op hetzelfde ogenblik kreeg de schoener een voltreffer. De scheepsromp schokte en slingerde. Aan dek klonk het gekraak van versplinterd hout. Met een hevige bons viel er boven hun hoofd iets zwaars op het dek. Blijkbaar waren sommige leden van de bemanning gewond geraakt, want er volgde een ijselijk gegil.

Nadat de schoener zich had opgericht, wierp Olivier een snelle blik door de patrijspoort en zag dat ze kennelijk snelheid verloren. Het Britse fregat haalde hen langzaam maar zeker in. Maar wat voor schade er ook mocht zijn aangericht, de zeerovers gaven de strijd nog niet op. Weldra klonk van dichtbij opnieuw het geweld van een salvo uit hun kanonnen.

Wordt vervolgd

Blijkbaar waren sommige leden van de bemanning gewond geraakt, want er volgde een ijselijk gegil.

BILLIE TURF

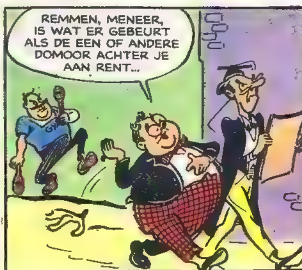
Het dikste studentje ter wereld

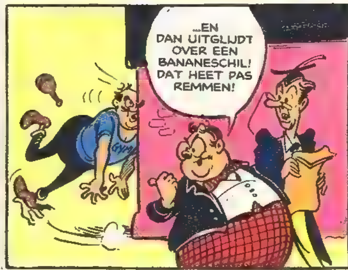

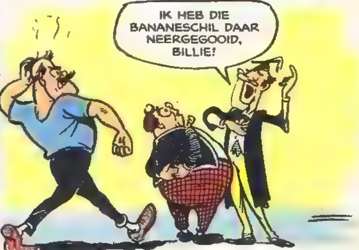

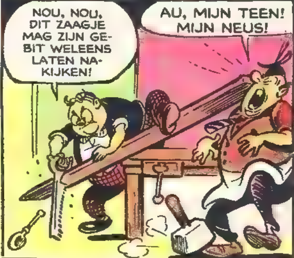

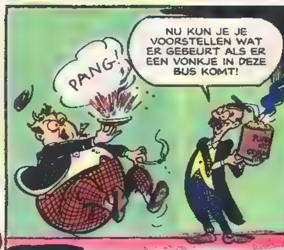

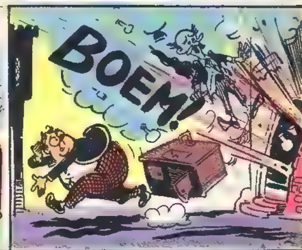

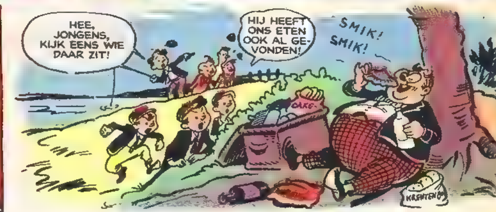

UURWERKEN

Een etmaal bestaat uit 24 uur, 12 uur dag en 12 uur nacht. Deze indeling is oeroud. Zij bestond al in de Egyptische oudheid en ieder uur had toen zijn eigen naam! Op beeldhouwwerken werd elk uur door een vrouwenfiguur voorgesteld — de uurgodinnen. De uurgodinnen van de nacht droegen een ster, die van de dag een zonneschijf. Ook de klok die de uren aangeeft, bestaat „al langer dan vandaag". De Egyptenaren en de oude Aziatische volkeren kenden niet alleen zonnewijzers, maar ook water- en zanduurwerken. De uitvinding van het wateruurwerk wordt toegeschreven aan de Egyptische god Phot; hij dacht een machine uit, die twaalf keer op een dag met gelijke tussenpozen een straaltje water uitspoot. In het jaar 400 voor onze jaartelling bestond er een wateruurwerk, dat in verbinding stond met een fluitmechanisme. Ieder uur werd met een muziekstukje aangekondigd. In Rome werd de eerste „officiële" klok precies 2100 jaar geleden ingevoerd en sindsdien was het uurwerk al gauw geen bijzonderheid meer.

De vuurwagen

door Robert Strange

In de dagen dat Napoleon de kusten van Engeland bedreigde, had de Engelse vloot dringend behoefte aan voedselvoorraad. John Westlake moest zijn kudde vee naar Plymouth — aan de zuidkust van Engeland — drijven om in de behoefte te voorzien. Tijdens die zware, moeizame tocht werd hij bijna het slachtoffer van een stel bandieten die zich uitgaven voor „beschermers" van de Engelse burgers. . .

De in rood uniform gestoken voerman, gewapend met een ouderwets geweer, zwaaide naar de veedrijvers.

De grote kudde vee bewoog zich log en traag voort in zuidelijke richting. Tegen het licht van de geelrode avondhemel vormden de horens en koppen een woelige en donkere massa, waaruit voortdurend een klaaglijk geloei opklonk. De veedrijvers, gekleed in boerenkielen, verschoten broeken en grote beenkappen, schreeuwden bevelen en de herdershonden, die rondom het vee sprongen, blaften luid. Het was duidelijk te zien, dat mannen en dieren moe waren na een lange dag van trekken. Zij hadden een grote afstand afgelegd sinds het aanbreken van de dag en het was voor de drijvers een zwaar karwei geweest om de grote kudde bijeen te houden.

Beneden hen, op de met wagensporen doorploegde weg, reed zwaaiend en hotsend een postkoets. De passagiers keken nieuwsgierig naar de kudde vee en de in rood uniform gestoken voerman, gewapend met een ouderwets geweer, zwaaide naar de veedrijvers.

„Dat is de postkoets naar Plimstock!" riep Jim, de jongste veedrijver, tegen de grijze man, die voor hem reed. „Hè, ik wou dat ik daar lekker in zat!"

„Ja, ja!" riep John Westlake terug, zijn zweep klaarhoudend om een koe, die neiging vertoonde uit de kudde te breken, in toom te houden, „dat begrijp ik best, mijn jongen, maar ik zal al heel blij zijn, als we de weidegrond in Black Tavy bereikt hebben voordat het donker is."

John Westlake knikte Jim eens bemoedigend toe. De jongen moest wel doodmoe zijn, dacht John, die erg op Jim gesteld was. Jim had geen ouders meer, hij werkte nu al jaren bij John Westlake en omdat John hem bijna als een vader behandelde, was er een heel sterke vriendschapsband tussen de twee ontstaan.

„Het zou nóg beter zijn, als we het klaar konden spelen om de kudde bij de kwartiermeester van de vloot in Plymouth af te leveren!" riep Phil Westaway, die het gesprek gehoord had. „We zijn nu al een week op weg en als ik eraan denk, dat we nog een paar dagen voor de boeg hebben, zou ik het liefst in een grote hooiberg kruipen en er nooit meer uitkomen!"

„Denk je dat de weidegrond in Black Tavy vrij zal zijn, John?" vroeg Jim bezorgd. „De kudde heeft tot nu toe zo weinig voedsel gehad! Het wordt hoog tijd dat die arme dieren eens wat te eten krijgen!"

„Ja, hoor," antwoordde John. „Een week geleden heb ik al een boodschap gestuurd aan George Pike, de eigenaar van de weide, dat hij op ons moest rekenen. En tot nu toe heeft hij zijn weide altijd aan ons afgestaan. Nee, hoor, dat zit wel goed."

„Ze beweren dat de bende van Black weer moeilijkheden maakt," riep Phil. „Ze dwingen de mensen om geld te betalen voor de bescherming die ze bieden tegen struikrovers. Dat zéggen ze tenminste.

„Ze zijn zélf een troep gemene struikrovers, die lui van Black," antwoordde John, zijn wenkbrauwen fronsend. „Ze zijn te beroerd om eerlijk hun brood te verdienen. Nu het land in groot gevaar verkeert, zou je toch verwachten, dat die schurken hun gemene streken lieten varen. Let op, jongens! We praten te veel, de dieren beginnen uit de kudde te lopen. We moeten ze weer insluiten, want als ze eenmaal beginnen te grazen, komen we vóór donker niet meer in Black Tavy."

Een uur later, toen de schemering inviel, brachten de drijvers de kudde op de weg — het was niet meer dan een karrespoor — die naar het gehucht Black Tavy leidde. Honderden koeien sjokten de weg af, die aan beide zijden begrensd werd door vrij steile, bebouwde hellingen. John begaf zich naar de met riet bedekte boerderij van George Pike. Het huis stond

vlak aan de weg en John tikte met het handvat van zijn zweep op de deur. Op hetzelfde moment ontdekte hij George Pike, die over het erf naar hem toe kwam. John zag ook verscheidene vreemdelingen, die schijnbaar onverschillig tegen een schutting achter op het erf leunden. Hoewel hun driekante hoeden en geplooide jassen vies en versleten waren, zagen ze er uit als stadsmensen. Hij ontdekte ook dat George Pike angstig en somber gestemd was toen hij dichterbij kwam. John keek even om naar Jim, die leunend op zijn stok de kudde in het oog hield. Wat verderop stonden de andere veedrijvers.

„Goedenavond, George," groette John vriendelijk, toen de twee tegenover elkaar stonden. „Blij je te zien. Mijn dieren zijn uitgeput, we hebben ze vandaag snel opgedreven om op tijd hier te zijn. Heb je mijn boodschap gekregen dat we hier zouden komen om de kudde te laten grazen?"

„Ja," zei Pike somber, tersluiks een blik werpend op een van de vreemdelingen die naderbij kwam. „Maar je zult dit keer meer moeten betalen." Hij noemde een prijs die John de haren te berge deed rijzen.

„Waarom zo veel?" vroeg hij geschrokken. „We hebben je altijd het tarief voor één nacht grazen betaald en dat tarief is overal langs de weg hetzelfde. Waarom moeten we nu méér betalen?"

„Voor de bescherming die je geniet, drijver," zei de vreemdeling, die met een onbewogen gezicht het gesprek volgde en nu met koude, brutale ogen naar John keek.

„Aha, nu begin ik er iets van te snappen," antwoordde John en nam de man belangstellend op. „Jij bent Black, niet-waar?"

„Die bén ik; tot je dienst, drijver," antwoordde Black, terwijl hij spottend een buiging maakte. „Onder ónze goede zorgen zal je kudde deze nacht veilig zijn."

„En als ik me nu eens niets aantrek van die goede zorgen van jou?" vroeg John luchtig.

„Dan ben ik bang dat Pike deze nacht geen weide voor je vee heeft."

„Je bent net zo'n schurk als de eerste de beste struikrover, Black," antwoordde John met ingehouden woede.

Intussen was Jim ook naderbij gekomen. „Wat is er aan de hand?" vroeg hij.

„Deze man, die in de gevangenis thuishoort, vraagt nota bene beschermingsgeld als we ons vee hier laten grazen!" antwoordde John ironisch.

„Betaal nu maar, John," mompelde George Pike, terwijl hij een beweging met zijn hoofd maakte naar de groep mannen, die zich achter Black verzameld had, „anders krijgen we moeilijkheden."

„Ik betaal geen cent meer dan afgesproken is," zei John nadrukkelijk. „Hee daar, veldwachter!" riep hij tegen een man in uniform, die op een afstandje voorbijslenterde alsof hij er niets mee te maken wilde hebben. „Waarom treedt u niet op tegen dit soort schurken?"

„Gaat me niks aan," antwoordde de man. „U moet de prijs betalen die meneer Pike vraagt," en haastig liep hij verder.

„Die dieren van je schijnen nogal honger te hebben als ik ze zo hoor loeien, drijver," zei Black honend. Nonchalant trok hij een pistool uit zijn holster, gooide het in de lucht en ving het weer op. Op dit teken grepen de mannen achter hem ook naar hun wapens. Eén moment keek John woedend van Black naar Pike. De kudde achter hem werd steeds onrustiger, het was dringend noodzakelijk dat de dieren voedsel vonden vóór de nacht, anders zou het onmogelijk zijn om het vee bijeen te houden.

Maar John Westlake was koppig, liever bracht hij zich in de grootste moeilijkheden dan zich zonder meer over te geven aan een stel bandieten. Hij keek George Pike aan en zei peinzend: „Je bent een slappeling, George. Juist omdat sommige mensen zwak worden en toegeven, kunnen rovers en andere misdadigers hun slag slaan. . ."

„Wat zullen we nu doen, John?" vroeg Jim.

„Ik geef ze niet hun zin," antwoordde John. „We zullen de kudde terugdrijven naar de heuveltop en daar de dag afwachten."

„Neem mijn raad aan, drijver," tartte Black. „Je kudde zal in het donker afdwalen. Je haalt je een hoop last op de schouders."

Zonder echter nog één woord te zeggen draaiden John en Jim zich om en liepen weg.

De duisternis viel nu snel in en het zou inderdaad een zware taak worden om de hongerige dieren terug te drijven. Er was echter geen andere oplossing; maar toegeven?. . . Dat nooit!

Enkele minuten later weerklonk door het gehucht het geloei van de kudde, vermengd met het schreeuwen van de drijvers en het blaffen van de honden. Het vee werd weer heuvelopwaarts gedreven. Black en zijn bende staarden de grote, donkere groep vol haat na, ze hadden niet gerekend op zo'n koppig verzet.

Moeizaam sjokte de kudde de heuvel op. Wanneer er geen steile kanten aan weerszijden van de weg geweest waren, zou het onmogelijk zijn geweest om de dieren bijeen te houden. Ze waren uitgehongerd en leden vreselijke dorst. Ook de drijvers begonnen te mopperen en Dave Stanbury zei tenslotte, dat John toch wel een soort overeenkomst had kunnen sluiten met Pike.

„Dat doe ik niet," antwoordde John. „Ik bén en blijf een Engelsman en ik laat me niet omkopen. Als je het niet met me eens bent, Dave, betaal ik je je loon uit en kun je gaan."

„Kalm nou maar, John!" riep Phil. „We zullen die kerels heus wel krijgen, hoor, maak je niet dik. Maar ik zal wél blij zijn, als ik mijn moeie benen eens lekker kan uitstrekken op een plukje hooi en een stukje vlees kan verorberen!"

Op de heuveltop aangekomen hadden ze een gelukje. In de nabijheid van een kleine boerderij kwam een man met een lantaarn in de hand hen in de toenemende duisternis tegemoet en terwijl de andere drijvers en de honden de kudde bijeenhielden, sprak de vreemdeling met John.

„Ik ben Seth Hawkins," zei hij. „Jullie hebben zeker last gehad in het dorp, hè?"

„Ja," antwoordde John. „Die Black met zijn bende heeft George Pike in een dwangpositie gebracht, die erg gevaarlijk is voor hem. Maar ik ben niet van plan om ook maar één cent te betalen aan die bandieten."

Seth Hawkins keek hem aan. „Ik heb gewoonlijk geen gras voor vreemden," zei hij, „maar jullie verkeren in zó'n ongelukkige situatie, dat ik wil helpen. Voor deze nacht mag de kudde op mijn weide hierboven grazen. Het is maar een klein stukje grond, er zal wel

Tot het uiterste gespannen keken de mannen of de wagen in het goede spoor bleef.

Ze vochten als leeuwen en er scheen geen eind aan de strijd te komen.

een reuzegedrang ontstaan, maar er is in ieder geval water en de dieren hebben iets te eten. Je kunt ook nog wat hooi krijgen."

Natuurlijk was John heel erg dankbaar voor dat aanbod. „Je bent een vriend in de nood, Seth Hawkins," zei hij. „Hoeveel ben ik je schuldig?"

„O, dat worden we nog wel eens," zei Seth. „Misschien voel je er iets voor om van mijn vrouw een paar broden te kopen voor jou en je mannen?"

„Graag. En zouden dan een paar van mijn drijvers in je schuur mogen slapen, terwijl de anderen de wacht houden bij de kudde?"

Peinzend wreef Hawkins over zijn kin. „Daar is één bezwaar tegen," zei hij. „Ik héb al bezoekers. . ."

„Maar de schuur is toch groot genoeg!" vond John.

„Tja, dat wel, maar eh. . . zie je, die bezoekers van mij zijn matrozen, die mensen proberen te ronselen voor de vloot. Als ze je geschikt vinden, word je zonder pardon bij de marine ingelijfd en dat is heus geen lollig leven in deze tijd. Daarom is het misschien beter dat jullie niet in die schuur komen."

Phil Westaway, die het laatste gedeelte van het gesprek gehoord had, riep verschrikt: „Laten we dan gauw maken dat we wegkomen, ik voel daar niks voor, hoor! Ik heb al zoveel vreselijke verhalen gehoord over die schepen!"

„Ze zullen ons niets doen, Phil," zei John nadrukkelijk. „Niet als ze weten dat we lekker malse biefstukken naar de zeelui brengen. Ze hebben ons veel te hard nodig."

„Nou, dan kunnen jullie ook rustig gebruik maken van de schuur," besloot Seth het gesprek. „Kom, ik zal jullie naar de weide brengen en daarna kan een gedeelte van de drijvers kennis maken met de mannen van de vloot."

Wat later, toen de kudde onder toezicht van twee drijvers in de weide liep te grazen, liepen John, Jim en Phil naar de schuur. In het flakkerende licht van een paar lantarens zagen ze een stuk of zes matrozen op wat stro zitten. Er was één officier bij, die een jong, maar een vastberaden uiterlijk had.

„Ik vind ze er niet zo prettig uit zien, John," mompelde Phil, die zenuwachtig terugdeinsde. „Straks grijpen ze ons en dan zien we onze vrouw en kinderen niet meer terug."

„Ha! Kom d'r gezellig bij zitten!" riep een van de matrozen op datzelfde moment. „Lieve help, als dát geen goede vrijwilligers zijn voor onze vloot, weet ik het niet meer!"

Maar Seth kwam net op tijd de schuur in en legde de officier uit, dat het veedrijvers waren. Hij vertelde ook de geschiedenis van Black.

„Als jullie biefstuk naar de marine brengen, hebben jullie van ons niets te duchten," zei de officier tenslotte, „maar wat is dat voor een raar verhaal over die schurken, die geld eisen voor een zogenaamde bescherming?"

„Die Black maakt al een hele poos de omgeving onveilig," antwoordde Seth. „Hoewel ik van mening ben, dat zo iets alleen mogelijk is door de lafheid van mannen als Pike. Hij durft niet flink op te treden."

„Dan wordt het toch tijd dat we dat varkentje eens gaan wassen!" riep de officier opgewekt. „Wat zeg jij ervan, Jo?" zei hij tot een van de matrozen.

„Nou en of, meneer!" antwoordde Jo, een forse kerel, handenwrijvend. „Ik heb er echt zin in. Als we die kerels grijpen, hebben we meteen een stelletje nieuwe matrozen en bovendien bevrijden we de mensen hier van dat gespuis. Zogezegd twee vliegen in één klap!"

Toch bleek het niet zo eenvoudig als ze dachten om hun plan te volvoeren. Waarschijnlijk had Black een waarschuwing gekregen, dat de matrozen in de buurt waren, of anders had hij ze horen naderen. Wat het ook was, toen officier Sherer de mannen heuvelafwaarts leidde naar Pikes huis,werd er prompt een raam geopend en heel even zagen ze een donkere figuur. Onmiddellijk daarop weerklonk een pistoolschot. Een kogel floot rakeling over hun hoofden.

„Waag het eens dichterbij te komen!" riep een stem, die John herkende als die van Black. „Ik schiet jullie allemaal neer!"

„Wel alle. . .!" mompelde Sherer. „Terug, mannen, zó bereiken we niets."

Voorzichtig, schouder aan schouder, kropen ze terug. „Zo, zo, die lui willen dus vechten," gromde Sherer. „Het beroerde is, dat ik alleen gewapend ben. Jullie kunt je beter terugtrekken, het heeft geen zin om je te laten doodschieten."

„Laat ons toch meevechten, meneer," zei Jim smekend. „We zijn heus niet bang!"

Even aarzelde de officier. Toen zei hij: „Vooruit dan maar. Jo, neem jij Vincent, Stewart, Trott en Bowling mee het erf op en probeer het huis binnen te komen. Het kan me niet schelen hoe. De rest van ons zal proberen de deur te forceren."

Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. De mannen van Black, die zich in die korte tijd helemaal op een aanval hadden kunnen voorbereiden, waren gevechtsklaar. Zodra de matrozen het huis trachtten te naderen, begon het vuren, en dit keer niet uit één raam. Nee, achter alle ramen loerde de dood!

Het was duidelijk dat alle mannen in het huis gewapend waren en het was onmogelijk het huis binnen te dringen.

Na enige tijd verzamelde Sherer zijn manschappen in de donkere bescherming van een groep bomen om krijgsraad te houden.

„Het is niet eenvoudig," zei hij. „We krijgen een harde noot te kraken."

„Die kerels zijn natuurlijk wanhopig en ze zullen vechten tot het bittere eind. Ze weten best dat, als ze verliezen, de galg of het oorlogsschip op hen wacht," zei John.

„De vraag is," zei Sherer, „hóé krijgen we ze te pakken?"

„We moesten een stormram hebben," opperde Vincent.

„Iets, dat op een vuurspuwend schip lijkt. Ja, een vuurschip, dát hebben we nodig," mompelde een ander. „Je zou eens zien, wat er dan gebeurde!"

Peinzend keek de officier de laatste spreker aan. „Een vuurschip, ja, dát is het," zei hij. „Jammer genoeg zijn we niet in de haven, maar daarom kunnen we toch wel ons vuurschip hebben! Luister! Op het erf van Seth Hawkins staat een oude wagen. Als we die mogen hebben, gooien we daar een lading hooi op, steken dat hooi in brand en duwen de wagen de heuvel af, regelrecht naar het huis van Pike!"

„Wat een reuze-idee, meneer!" riep Jo enthousiast. „We branden ze uit. Ze zitten als ratten in de val!"

„De muren van het huis zijn gemaakt van leem en stro," zei Sherer. „Ze zullen in een oogwenk tot as vergaan en het brandende hooi zal het dak in vuur en vlam zetten!"

Het was inderdaad een geweldig idee en snel leidde Sherer de mannen terug naar de boerderij van Seth. Daar legde hij het plan aan hem voor.

„Uitstekend, meneer," zei Seth zonder enige aarzeling. „Die oude wagen is toch niets meer waard. Als dat ding nog kan helpen een schurk als Black te pakken te krijgen, heeft het voor mij wel zijn plicht gedaan, hoor! Hooi heb ik genoeg, dat is dus ook geen probleem."

Het was een prettig werkje om de oude kar „gevechtsklaar" te maken! Onder

allerlei vrolijke uitroepen werd er een flinke lading hooi op gelegd en toen dat klaar was, commandeerde Sherer: „Vooruit, mannen, we duwen de wagen nu tot op het hoogste punt van de heuvel. Daar steekt Jo de brand erin en dan geven we ons „kanon" een flinke zet naar beneden. . ."

Het was een spannend ogenblik toen Jo op verschillende plaatsen het hooi in brand stak, terwijl de anderen de wagen vasthielden. Onmiddellijk vatte het droge hooi vlam en in ongelooflijk korte tijd laaide het vuur hoog op.

„Los!" schreeuwde Sherer en daar rolde de vuurwagen de heuvel af. De zwaaiende, hotsende kar met zijn fel brandende lading kreeg steeds meer snelheid en leek op een hels wapen, dat brullend en loeiend de duisternis doorboorde. Tot het uiterste gespannen keken de mannen of de wagen in het goede spoor bleef. Als dat niet gebeurde, als de wagen ergens tegen aan zou botsen, was alles verloren! Maar het ging goed; het leek wel, alsof een onzichtbare voerman de vuurwagen leidde. Het hooi brandde als een geweldige, angstaanjagende fakkel en zelfs de ruwe zeelui, die op een afstand stonden te kijken, konden een huivering niet onderdrukken. Het was als een boze droom; het hele landschap rondom hen werd grillig verlicht en zag er spookachtig uit. . .

Toen, met een oorverdovende klap, botste de vuurwagen tegen de muren van Pikes huis en nauwelijks was het geluid van die klap weggestorven, of het rieten dak vatte met een sissend geluid vlam.

„Omsingel het huis, laat niemand ontsnappen!" schreeuwde Sherer tegen zijn mannen, die onmiddellijk zijn bevel uitvoerden. Jim rende naar de achterkant van de boerderij, hij was geweldig opgewonden, nog nooit had hij in zijn leven zo'n avontuur meegemaakt!

Alles ging nu heel snel in zijn werk; de bandieten kwamen doodsbang het fel brandende huis uit. Sommigen sprongen zelfs dwars door de ramen heen en hoewel verscheidenen zich onmiddellijk aan de mannen van Sherer overgaven, probeerden anderen toch nog te ontvluchten. Pistoolschoten klonken, maar de kogels troffen geen doel en het was niet moeilijk de vluchtelingen te grijpen, omdat ze de schrik nog in de benen hadden. Jim, die achter het huis post had gevat, ontdekte plotseling een donkere gestalte, die zich achter het struikgewas voortbewoog in de richting van een schuur, die op tamelijk grote afstand van Pikes boerderij stond. Wie het was, kon hij niet zien, maar het was duidelijk dat het een lid van Blacks bende moest zijn! Geen seconde aarzelde Jim, hij rende naar de struiken, brak erdoorheen en zette de achtervolging in. Maar de man voor hem was vlugger en holde, in het wilde weg schietend met zijn pistool, naar de schuur toe. Het was Black, Jim herkende zijn gestalte en verbeten hijgde hij: „Je zult me niet ontkomen!"

Black dook de schuur in. Nu werd het gevaarlijk voor Jim, want Black had zijn pistool én de kans om zich te verbergen. Jim had niets, alleen zijn knuisten en zijn moed. Die moed was héél groot, want zonder zich te bedenken rende hij de schuur binnen. Op hetzelfde moment klonk een schot. Jim dook en een kogel scheerde rakelings over zijn hoofd. Weer haalde Black de trekker van zijn pistool over, maar. . . er volgde alleen een droge klik. Het pistool was leeg!

„Wel, alle mensen," gromde Black woest. „Nu zal ik met mijn vuisten moeten vechten." Hij stond met zijn rug tegen een muur. Jim kon hem in het schemerige licht vaag onderscheiden. Even aarzelde hij bij het aanschouwen van die grote, donkere figuur, die veel sterker leek dan hij.

Ik móét hem te pakken krijgen, dacht Jim en op hetzelfde moment schoot hij vooruit en wierp zich op Black. De man en de jongen rolden verbeten vechtend over de grond. Black was sterk, maar Jim was lenig en vlug. Ze vochten als leeuwen en er scheen geen eind aan de strijd te komen. Maar plotseling trof Jims vuist keihard de kin van Black en die slag kwam zo goed aan, dat Black bewusteloos bleef liggen. Heel diep haalde Jim adem, hij had gewonnen! Over zijn hele lichaam voelde hij nu pas goed de pijn van alle trappen en slagen die hij gekregen had.

Strompelend liep hij de schuur uit om Sherer of John te zoeken. Maar op datzelfde moment werd zijn gezicht verlicht door het schijnsel van een paar lantarens.

„Jim! Wat is er met jou gebeurd? Wat zie je er uit!" riep John Westlake geschrokken. „Heb je gevochten?"

„Nou, en of!" grinnikte Jim, maar zelfs dat grinniken deed hem pijn, zodat hij daar maar gauw mee ophield. „Kijken jullie maar eens in de schuur," zei hij met nauwelijks bedwongen trots.

„Je hebt toch zeker Black niet te pakken gekregen?" vroeg Sherer ademloos. „Die is helaas ontkomen."

Nu zwol Jims hart van trots en met een stralend gezicht zei hij: „Maar ík heb hem wél te pakken gekregen. Hij ligt in de schuur!"

Zonder iets te zeggen renden John en Sherer de schuur in en vonden daar de nog steeds bewusteloze Black.

„Fantastisch, Jim!" riep Sherer. „Je zult wel heel hard hebben moeten vechten om zo'n sterke kerel te overwinnen. Er is een goede matroos aan je verloren gegaan. Als je zin hebt, kom je maar aanmonsteren, hoor, want jongens als jij hebben we hard nodig."

Bij het horen van deze prijzende woorden uit de mond van een gehard zeeofficier begon Jim te blozen.

„Ja," zei John, „je hebt inderdaad een reuzegoed werk verricht, Jim, door die bandiet te verslaan; ik ben ook erg trots op je, maar toch zul je moeten toegeven, dat het idee van de vuurwagen van luitenant Sherer minstens zo goed was als jouw gevecht met Black. Samen delen jullie de eer!"

„Praat geen onzin!" riep Sherer vrolijk, „want zonder wagen hadden we niets kunnen uitrichten en die wagen kregen we van Seth, dus lang leve Seth en als we. . ."

„Stop, stop!" zei John. „Als we zo doorgaan, komen we er nóóit meer uit."

En hartelijk lachend sloegen Sherer en John Jim op de schouders.

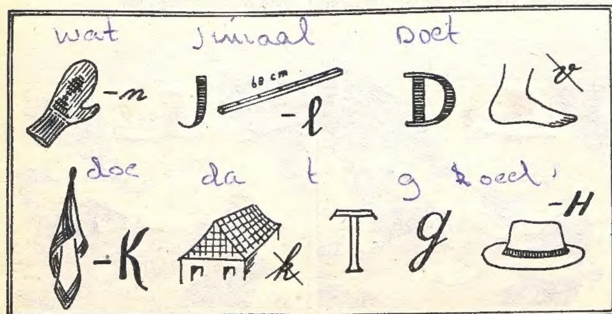
Kruis-woord-puzzel

Horizontaal:
1 Roofdier
5 Bedehuis
8 Korenschoof
9 Nauw
11 Rund
12 Vrucht van de eik
15 Onder andere (afkorting)
16 Meisjesnaam
17 Dokter
19 Metaal
20 Kledingstuk
21 Harde, hoge schreeuw
23 Etmaal
24 Op dat ogenblik
27 Boom
29 Vragend voornaamwoord
30 Gehoororganen
33 Eerstvolgend (afkorting)
34 Vloerkleed
36 Muzieknoot
37 Lid- en telwoord
39 Reeks
41 Larve van een vlinder
42 Meubelbekleding

Verticaal:
1 Lage mannenstem
2 Bijwoord
3 Ogenblikje
4 Schoon
5 Rund
6 Muzieknoot
7 Zware knuppel
8 Meelkost
10 Logé
13 Wagen
14 Vulkanisch gesteente
16 Wapen van bij en wesp
18 Neerslag
22 Vloeistof
24 Een paar
25 Waterkant
26 Meisjesspeelgoed
28 Gewricht
31 Voedingsmiddel
32 Iemand die eet
35 Lokmiddel
36 Mismoedig; teleurgesteld
38 Thans
40 Reeks

REBUS

Oplossing raadsels uit ons vorige nummer

Rijmraadsel

'k Wou dat het altijd zomer was,
Met zon en blauwe lucht en 't gras
Vol bloemen, groot en klein.
Met vogels, zingend blij hun lied,
Met kikkers, kwakend tussen 't riet,
Wat zou dat heerlijk zijn.
Met vlinders en bijen en bloeiende bomen,
Er moest geen eind aan de zomer komen.

Wie kan dat lezen?

De hennen rennen heen en weer;
Een vette hen zegt wel twee keer:
,,Zeg, geef eens snel een beetje meer."

Raadsel

LEEUWEBEKJE

Woorden breien

Door een letter van een woord door een andere letter te vervangen kun je vaak een ander goed woord maken, vooral als je de letters niet op hun plaats hoeft te laten staan. Dat nieuwe woord moet je weer op dezelfde manier veranderen, net zo lang tot je het woord krijgt, dat gevraagd wordt. Bijvoorbeeld: als je VOD moet veranderen in JAS kan dat met twee tussenwoorden: VOD - DOS - DAS - JAS. Nu moet je eens proberen met twee tussenwoorden OLIE in ZEEP te veranderen. Geen namen en geen werkwoorden gebruiken.

Woorden lijmen

DA . . LIJK
OPR . . EN
HO . . . OOS
MEE . . . LEN
BEE . . EMEN
VERN . . . IGEN
VERO . . . EN
OM . . LLEN
WA . . . LEN
ZEE . . DEM
TR . . PET

Je ziet hier brokjes van woorden. Van elk woord zijn enkele letters uitgevallen en daarvoor in de plaats zijn puntjes gezet; voor elke letter één. Nu moeten jullie bedenken welke letters je zou kunnen invullen om goede woorden te krijgen. Er is weleens meer dan één mogelijkheid, maar je moet net zolang zoeken, tot je, als je de gevonden letters achter elkaar zet, een spreekwoord kunt lezen.

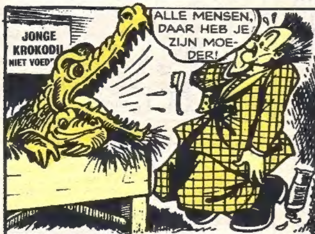

COCO de CLOWN

WAT IS ER AAN DE HAND, MENEER?
OCH, DE KLEINE HEEFT LAST VAN ZIJN TANDJES.

O, DAAR WEET IK WEL RAAD OP!

EEN BEETJE TANDPASTA OP DE BORSTEL...

JONGE KROKODIL NIET VOEDEREN
KOM MAAR, KLEINTJE. LAAT OOM COCO JE MAAR EENS HELPEN!

JONGE KROKODIL NIET VOED
ALLE MENSEN, DAAR HEB JE ZIJN MOEDER!

NOU, GOED, DAN ZAL IK HAAR TANDEN ÓÓK POETSEN!

JONGE KROKODI NIET VOED
VOORUIT, DOE JE BEK EENS WIJD OPEN!

JONGE KROKODIL NIET VOEDEN
KLAP

HEE, JE HEBT EEN STUK VAN MIJN BEZEM AFGEBETEN! GEEF TERUG!

VOORUIT, SPUW UIT!

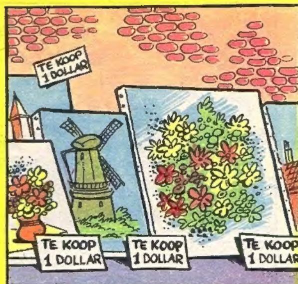

DIE SCHAVUIT HEEFT MIJN BEZEM VERNIELD!
GEEFT NIET. HET WAS EEN LEUKE VOORSTELLING. JE MOET ER EEN NUMMER VAN MAKEN.

MAAR JE HAD WEL DE VERKEERDE KLEINE TE PAKKEN...

IK BEDOELDE DÉZE! HIJ HEEFT NET Z'N EERSTE TAND GEKREGEN!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.